

Arrest

nr. 110 469 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 10 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 *“tot weigering van het verlenen van een A-kaart, genomen op 11 december 2012 en ter kennis gegeven op dezelfde dag”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het

beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“Het beroep is ontvankelijk, daar het niet gericht is tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. Het al dan niet vaststellen of toekennen van een verblijfsrecht, brengt rechtsgevolgen met zich mee. De bestreden beslissing betreft echter geen definitieve beslissing in dit verband, maar is slechts een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken ter attentie van de voogd van de verzoekende partij en ter info van de Dienst Voogdij, waarin wordt meegedeeld dat met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf (A-kaart) voor de verzoekende partij en haar zus, “op dit ogenblik” geen positief gevolg kan worden gegeven, en waarin wordt aangekondigd dat instructie zal worden gegeven het attest van immatriculatie van de verzoekende partij en haar zus te verlengen/vernieuwen, alsmede welke inlichtingen en documenten de voogd dient aan te brengen met het oog op de (verdere) vernieuwing ervan. Deze mededeling waarbij inlichtingen worden verstrekt, kan niet worden beschouwd als een uitvoerbare administratieve rechtshandeling. Daarenboven leren de stukken van het administratief dossier dat op 11 december 2012 werd beslist tot verlenging met zes maanden van het attest van immatriculatie van de verzoekende partij, met name van 8 december 2012 tot 8 juni 2013.”* Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 13 augustus 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 juni 2013 opgenomen grond, stelt zij dat de bestreden beslissing een individuele beslissing is, genomen met toepassing van de vreemdelingenwet, die wel degelijk rechtsgevolgen met zich mee brengt, die definitief zijn, namelijk de definitieve weigering van de aflevering van een A-kaart. Door de meerderjarigheid kort na de bestreden beslissing heeft zij nog wel belang, want als wel een A-kaart zou zijn afgeleverd geworden, zou dit een goede basis zijn om een voortgezet verblijfsrecht af te geven, want dan zou Dienst Vreemdelingenzaken moeten motiveren waarom het verblijf niet zou kunnen voortgezet worden.

Aangaande de in de beschikking van 3 juni 2013 opgenomen grond, zijnde het gegeven dat het beroep niet gericht is tegen een uitvoerbare beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts stelt dat de bestreden beslissing wel degelijk definitieve rechtsgevolgen met zich meebrengt, daar waar voornoemde beschikking stelt dat dit niet het geval is. De verzoekende partij geeft aan dat de bestreden beslissing de definitieve weigering van een A-kaart met zich meebrengt, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing geenszins zulke definitieve weigering blijkt. Deze beslissing stelt zelfs uitdrukkelijk dat *“op dit ogenblik”* geen positief gevolg aan de aanvraag voor de afgifte van een A-kaart zal gegeven worden. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing definitieve rechtsgevolgen met zich meebrengt, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 20 februari 2013 achttien jaar is geworden. Ter terechtzitting geeft zij zelf ook toe dat zij ondertussen meerderjarig is geworden. Er dient dan ook op gewezen te worden dat, gezien met voorliggend beroep de nietigverklaring gevorderd wordt van een beslissing die getroffen werd op grond van de specifieke hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige vreemdeling van de verzoekende partij, en de verzoekende partij ondertussen meerderjarig is geworden, de gemachtigde van de staatssecretaris geen beslissing meer kan treffen tot afgifte van een verblijfsmachtiging op grond van haar hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige vreemdeling. De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen

voordeel meer opleveren, zodat dient te worden vastgesteld dat zij niet langer beschikt over het rechtens vereiste belang. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij ondanks haar meerderjarigheid wel nog belang heeft, want als wel een A-kaart zou zijn afgeleverd geworden, zou dit een goede basis zijn om een voortgezet verblijfsrecht af te geven, want dan zou Dienst Vreemdelingenzaken moeten motiveren waarom het verblijf niet zou kunnen voortgezet worden, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat met dit betoog slechts een hypothetisch belang wordt aangevoerd, waarbij de verzoekende partij bovendien de nietigverklaring van de bestreden beslissing reeds lijkt gelijk te stellen met de aflevering van een A-kaart. Met dit betoog toont de verzoekende partij zodoende niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken.

Gelet op het bovenstaande is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET